

Bibliai történetek a szóbeli meghallgatásra

Egyszerű fordítás

A szóbeli meghallgatáson az alábbi történetek közül egyet húz a felvételiző. Ezt a történetet röviden, de a fontos részletekre mindenképpen kiterjedően ismerteti.

A felvételi bizottság tagjai tisztázó kérdéseket tehetnek fel.

Ószövetségi történetek

- Az első ember az Éden kertjében (1Mózes 2,4b-24)
- Dániel az oroszlánok vermében (Dániel 6,2-25)
- Salamon bölcs ítélete (1Királyok 3,16-28)

Történetek Jézusról

- A napkeleti bölcsek imádják Jézust (Máté evangéliuma 2,1-21)
- Az utolsó vacsora (Lukács evangéliuma 22,7-20)
- Jézus feltámadása és az apostolok kiküldése (Márk evangéliuma 16,1-16)

Jézus példázatai

- Magvető (Máté evang. 13,1-10.18-23)
- A tékozló fiú (Lukács evang. 15,11-32)
- Az irgalmas samáriai (Lukács evang. 10,25-37)

A történeteket a könnyebb érthetőség kedvéért a Nemzetközi Biblia Liga egyszerű fordításából közöljük, és a meghallgatáson ezt a fordítást vesszük alapul.

Az első ember az Éden kertjében

Abban az időben, amikor az Úristen a földet és az eget megalkotta, még semmiféle növényzet nem volt a földön. Még a vad növények sem csíráznak ki, mert az Úristen még nem küldött a földre esőt, hogy megöntözze - és ember sem volt, aki a földet megművelje.

De vízpára szállt fel a földből, és megnedvesítette az egész föld felszínét.

Akkor az Úristen kezébe vett egy **rögöt a földből**, és embert formált belőle. Majd **életet adó lehetét** az ember orrába lehelte - ezáltal lett Ádám élő lélekké. Az Úristen ültetett egy kertet **Édenben**, keleten, és ott helyezte el Ádámot, akit formált. Majd felnevelt a földből mindenféle gyönyörű gyümölcsfát, amely jó gyümölcsöt termelt. A kertben volt két fa a többi között: az **Élet Fája** és a **Jó és Rossz Megismerésének Fája**. Édenből folyó eredt, hogy megöntözze a kertet, amely ezután négy folyóra vált szét.

Az Úristen tehát az Éden kertjében helyezte el Ádámot, hogy ő művelje meg a kertet, és viselje annak gondját. Azután ezt parancsolta neki: „A kertben minden fának a gyümölcsét bátran megeheted, egy kivétellel. A Jó és Rossz Megismerésének Fájáról nem szabad enned, mert amikor annak a gyümölcséből eszel, azon a napon biztosan meghalsz.

Majd ezt mondta az Úristen: „Nem jó Ádámnak, ha egyedül él! Alkotok számára egy hozzáillő **segítőtársat**.” Formált a földből mindenféle szárazföldi állatot és égi madarat, majd odavitte őket Ádámhoz, hogy nevezze el őket. Látni akarta, hogy Ádám melyiknek milyen nevet ad. Minden állatnak az lett a neve, amit Ádámtól kapott. Ádám el is nevezte a háziállatokat, az égi madarakat és a szárazföldi vadállatokat, de egyiket sem találta magához illő segítő társnak.

Akkor az Úristen mély álmat bocsátott Ádámra, ezután kivette Ádám egyik bordáját, és annak helyét begyógyította. Ebből a bordából formálta ki az Úristen az asszonyt, majd odavitte Ádámhoz, aki örömeben felkiáltott:

*„Ez már hozzám való! Mert csontja a csontomból, Teste a testemből való,
hát asszony legyen a neve, mert a férfiből származik!”*

Mivel ez így történt, a férfi elhagyja apja és anyja családját, és ragaszkodik a feleségéhez. Így lesz a férfi és felesége egy testté.

Ádám és felesége meztelenek voltak, de **nem szégyellték magukat** egymás előtt.

Dániel megszabadul az oroszlánok verméből

Dárius perzsa király elhatározta, hogy egész birodalmában 120 helyi kormányzót nevez ki. Ezek fölé pedig három főkormányzót rendelt, akik közül az egyik Dániel volt. A helyi kormányzók ennek a három főkormányzónak tartoztak elszámolással, hogy a királyt senki meg ne károsítsa. Dániel olyan sikeresen végezte a munkáját, hogy kiemelkedett a kormányzók és főkormányzók közül, mivel rendkívüli szellem volt benne. Ezért a király azt tervezte, hogy Dánielre bízta az összes kormányzó és az egész birodalma felügyeletét. A kormányzók és főkormányzók azonban ürügyet kerestek arra, hogy Dánielt bevádolhassák a királynál a hivatalával kapcsolatban. Ő azonban annyira **hűségesen** látta el a tisztségét, hogy semmiféle vesztegetéssel, vagy mulasztással nem lehetett vádolni.

Végül rosszakarói ezt mondták: „Látjuk, hogy képtelenség Dánielt a tisztségével kapcsolatban bármivel is vádolni. Talán Istenének törvényével kapcsolatban találunk valamit, amivel **bevádolhatjuk**.”

Akkor ezek a kormányzók és főkormányzók összegyűltek, tanácskoztak, majd a király elé járultak, és ezt kérték tőle: „Dárius király, örökké élj! Birodalmad minden főkormányzója, kormányzója, tanácsosa, helytartója és tisztviselője egyetért abban, hogy a király bocsásson ki egy rendeletet, és szigorú tilalmat, amely szerint az egész birodalomban 30 napig kizárólag tőled kérhet valaki bármit is. Ez idő alatt rajtad kívül sem emberhez, sem istenhez nem szabad senkinek sem imádkozni. Aki pedig megszegi ezt a törvényt, azt dobják az oroszlánok vermébe. Most azért, királyunk, add ki ezt a rendeletet, és aláírásoddal erősítsd meg, hogy senki meg ne változtassa azt, a médek és perzsák törvénye szerint.” Dárius király aláírta a rendeletet, amely ezzel visszavonhatatlan törvénné vált.

Dániel is tudomást szerzett erről. Ettől függetlenül — ugyanúgy, mint addig is minden nap tette — a királyi udvarból a házához ment. A felső szobájában, ahol a Jeruzsálem felé néző ablakok nyitva voltak, naponta háromszor letérdelt, imádkozott Istenéhez, és dicsérte őt.

Azok az emberek pedig bementek Dániel szobájába — mialatt ő Istenéhez imádkozott és könyörgött —, és tetten érték, hogy megszegte a király rendeletét. Azután a királyhoz siettek, és a saját rendeletére hivatkoztak: „Ó királyunk! Vajon nem te adtál ki rendeletet, és szigorú tilalmat, amely szerint az egész birodalomban 30 napig kizárólag tőled kérhet valaki bármit is? Nem te rendelted el, hogy ez idő alatt rajtad kívül sem emberhez, sem istenhez nem szabad imádkozni, s hogy aki megszegi ezt a törvényt, azt dobják az oroszlánok vermébe?” A király felelt: „Igen, érvényes ez a rendelet, amely a médek és perzsák törvénye szerint meg nem változtatható!”

Akkor ők ezt mondták: „Dániel, aki a **júdabeli foglyok közül** való, nem engedelmeskedik neked, ó királyunk, sem törvényednek, amelyet aláírtál, és **napjában háromszor imádkozik a saját istenéhez!**”

Mikor a király meghallotta ezt a vádat, nagyon elszomorodott, és napnyugtáig minden eszközzel azon igyekezett, hogy Dánielt valamiképpen megmentse. De azok az emberek ismét eléje járultak, és figyelmeztették: „Ó, királyunk, emlékezz rá, hogy a médek és perzsák törvénye szerint azt a rendeletet, amelyet a király aláírt, senki sem változtathatja meg!”

Akkor a király kiadta a parancsot, hogy Dánielt hozzák elő, és dobják az **oroszlánok vermébe**. Előtte még azt mondta Dánielnek: „Szabadítson meg téged Istened, akit oly hűségesen szolgálsz!” Miután Dánielt beledobták a verembe, egy nagy követ helyeztek a nyílására. (...)

Másnap reggel virradatkor az oroszlánok verméhez sietett. Már messziről aggódva kiáltott: „Dániel! Dániel, az élő Isten szolgálja! Az, akinek olyan hűségesen szolgálsz, a te Istened meg tudott-e menteni az oroszlánoktól?”

Ekkor Dániel hangja szólt a veremből: „Király, örökké élj! Istenem elküldte angyalát, és bezárta az oroszlánok száját, hogy ne bántsanak, mert ártatlannak talált, és ellened sem vétettem semmit.”

A király rendkívül megörült, és parancsolta, hogy Dánielt azonnal húzzák ki a veremből. Így is történt, és mindenki láthatta, hogy Dánielnek egy haja szála sem görbült meg a veremben, mivel bízott Isteneben.

Ezután a király előhozatta azokat, akik Dánielt bevádolták, és feleségükkel, gyermekeikkel együtt az oroszlánok vermébe dobatta őket. Az oroszlánok azonnal rájuk rontottak, még estükben elkapták, és úgy szétszaggatták őket, hogy a csontjaikból sem maradt semmi.

Akkor Dárius király levelet írt birodalma minden népének és nemzetének a saját nyelvén: „Kívánom, hogy békeségetek bőséges legyen! Királyi rendelettel megparancsolom birodalmam minden alattvalójának, hogy tisztelje és félje Dániel Istent!”

Dánielnek ettől fogva jól ment a sora Dárius uralma, és a perzsa Círusz király uralkodása idején.

Salamon király bölcs ítélete

Történt egyszer, hogy **két asszony** jött a király elé, ítéletét kérve.

Prostituáltak voltak, megálltak a király trónja előtt, és egyikük előadta az esetet:

„Uram, királyom! Mi ketten egy házban lakunk, és mindketten gyermeket vártunk. Én szültem meg hamarabb a gyermekemet, ő pedig három nappal később. Ezalatt senki más nem volt velünk a házban, csak mi ketten és a csecsemők. Az egyik éjjel ő ráfeküdt a saját gyermekére, aki emiatt meghalt. Ő azonban még akkor éjjel felkelt, és amíg én aludtam kicserélte a két csecsemőt: elvette mellőlem a fiamat, és a saját halott fiát tette a helyére. Reggel, amikor szoptatni akartam a fiamat, láttam, hogy már nem él! De ahogy alaposabban szemügyre vettem, láttam, hogy ez nem is az én fiam, akit szültem.”

Ekkor azonban a másik asszony közbevágot: „Nem így van! Az eleven gyermek az enyém, és a halott a tiéd!”

Az első asszony így válaszolt: „Nem igaz! A te fiad halt meg, az élő pedig az enyém!

Így vitatkoztak a király előtt.

Végül a király ezt mondta: „Szóval mindketten azt állítjátok, hogy az élő gyermek a tiétek, és a másiknak a fia halt meg?” Akkor a király szólt a szolgáltnak, hogy hozzanak egy kardot. Majd ezt mondta? „Vágjátok ketté az élő gyermeket! Adjátok az egyik felét az egyik asszonynak, a másik felét a másiknak.”

Az élő gyermek anyja ekkor megsajnálta a fiát, és így kiáltott a királynak: Ó, uram, kérlek inkább legyen a másik asszonyé a gyermek, csak ne öljék meg!” A másik asszony viszont ezt mondta: „Vágjátok csak ketté, ne legyen se az övé, se az enyém!”

Akkor a király így ítelt: „Ne öljétek meg az élő gyermeket, hanem adjátok az első asszonynak, mert valóban ő az anyja!”

Egész Izrael népe hallott erről az esetről és Salamon ítéletéről. Tisztelettel és félelemmel tekintettek a királyra, mert megértették, hogy **Isten bölcsessége** lakik benne, és így hozza ítéleteit.

A napkeleti bölcsek látogatása Jézusnál

Jézus Júdeában, **Betlehem** városában született, Heródes király uralkodása idején. Ekkor **bölcsek érkeztek keletről** Jeruzsálembe, és azt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Azért jöttünk, hogy imádjuk őt. Láttuk a csillagát, amely a születését jelezte, ahogy keleten felkelt.”

Amikor **Heródes király** ezt meghallotta, nyugtalankodni kezdett, és vele együtt **Jeruzsálem** egész népe is. Heródes összehívta a nép minden főpapját és törvénytanárait. Megkérdezte tőlük, hogy hol kell megszületnie a Krisztusnak. „A júdeai Betlehemben — válaszolták — mert ezt írta erről a próféta: *»Betlehem, Júda földjén, nem te vagy a legkisebb Júda vezető városai között, mert belőled származik majd az uralkodó, aki pásztora lesz népemnek, Izráelnek.«*”

Ekkor Heródes titokban magához hívatta a bölcseket, és aprólékosan kikérdezte őket, hogy mikor látták először a csillagot. Ezután elküldte őket Betlehembe. „Menjetek el — mondta nekik — és tudjatok meg mindent a gyermekről! Ha megtaláljátok, hozzatok nekem hírt róla, hogy én is elmehessek, és imádjam őt!”

A bölcsek meghallgatták a királyt, majd útra keltek. A **csillag**, amelyet már keleten is láttak, előttük ment, majd megállt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor a bölcsek meglátták a csillagot, nagyon megörültek. Bementek a házba, és meglátták a gyermeket anyjával, Máriával. Leborultak a gyermek előtt, és imádták őt. Majd felnyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak a gyermeknek: **aranyat, tömjént és mirhát**. Isten azonban álmukban figyelmeztette őket, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, ezért más úton tértek vissza a hazájukba.

Miután a bölcsek elmentek, Józsefnek **álmában** megjelent az Úr anyala, és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg ismét szólok neked! Heródes ugyanis keresni fogja a gyermeket, hogy megölje.”

József fel is kelt, és még azon az éjjelen a gyermekkel és anyjával együtt Egyiptomba indult. Ott maradt egészen Heródes haláláig. Így teljesedett be, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam ki a fiamat.”

Amikor Heródes felismerte, hogy a bölcsek túljártak az eszén, őrvongott dühében. Majd parancsot adott, hogy öljenek meg minden kétéves, vagy annál fiatalabb fiút Betlehemben és annak környékén. A bölcsektől ugyanis megtudta, hogy ennyi idős lehetett a gyermek. Ekkor teljesedett be, amit Isten Jeremiás próféta által mondott:

„Kiáltozás hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás: Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, mert a gyermekei halottak.”

Amikor Heródes meghalt, József Egyiptomban volt. Megjelent neki az Úr anyala álmában, és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és térj vissza Izráel földjére, mert akik meg akarták ölni a gyermeket, már meghaltak!” Ekkor József felkelt, elindult a gyermekkel és anyjával, és visszatért Izráel földjére.

Az utolsó vacsora

Eljött a **kovásztalan kenyerek napja**, amelyen fel kell áldozni a pászkabarányt. Jézus azt mondta két tanítványának: Péternek és Jánosnak: „Menjetek, és készítsétek el nekünk a **pászkavacsorát**, hogy együtt megehessük!”

Ők megkérdezték: „Hol akarod, hogy elkészítsük?”

Jézus így válaszolt: „Ahogy beértek a városba, találkozni fogtok egy férfival, aki egy korsó vizet visz. Kövessétek, ahová megy, és mondjátok a ház gazdájának: »A Mester kérdezi, hol van az a vendégszoba, ahol megünnepelheti a pászkavacsorát tanítványaival.« Ekkor ő mutat nektek egy nagy, berendezett szobát az emeleten. Ott készítsétek el!”

A tanítványok elmentek, és elkészítették a pászkavacsorát. Mindent úgy találtak, ahogy Jézus mondta.

Amikor eljött az ideje, Jézus asztalhoz telepedett apostolaival együtt. Ezt mondta nekik: „Mennyire kívántam, hogy a pászkavacsorát veletek együtt ehessem, még a **szenvedéseim előtt!** Mert mondom nektek: egészen addig nem fogok pászkavacsorát enni, amíg majd beteljesedik Isten Királyságában.”

Azután kezébe vett egy pohár bort, hálát adott Istennek, és ezt mondta: „Igyatok ebből mindannyian! Mert mondom nektek: mostantól fogva nem iszom a szőlő terméséből, egészen addig, amíg el nem jön Isten Királysága.”

Azután Jézus kenyeret vett a kezébe, hálát adott Istennek, darabokra törte a kenyeret, szétosztotta tanítványai között, miközben ezt mondta: „**Ez az én testem, amelyet értetek adok.** Ti is ugyanezt tegyétek, és így emlékezzetek rám!” Ugyanígy, a vacsora végén kezébe vett egy pohár bort, és ezt mondta: „Ez a pohár bor az **új szövetséget** jelenti, amely akkor lép életbe, amikor véremet, vagyis életemet értetek adom.”

Jézus feltámadása

Miután **elmúlt a szombat**, magdalai Mária, Mária, a Jakab anyja és Salómé illatszereket vásároltak, hogy megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján kora reggel, napfelkelte után azonnal kimentek a sírhoz. Közben azt kérdezték egymástól: „Ki fogja elgördíteni nekünk azt a súlyos zárókövet a sziklasír bejáratától?”

De amikor odaértek, látták, hogy **valaki már elgördítette** a követ, pedig az igen nagy és súlyos volt. Amikor beléptek a sziklasírba, nagyon elcsodálóztak és megijedtek, mert látták, hogy jobboldalt egy fiatal férfi ül.

De ő így biztatta az asszonyokat: „**Ne féljete!** Tudom, hogy a názareti Jézust keresitek, akit keresztre feszítettek. Nézzétek, itt a hely, ahová letették a testét! De már nincs itt, mert feltámadt! Most menjete, és ezt mondjátok el a tanítványainak és Péternek is! Mondjátok meg nekik, hogy Jézus előttetek fog Galileába menni. Ott majd meglátjátok őt, pontosan úgy, ahogy előre megmondta nektek.”

Az asszonyok ezután kimentek, és elfutottak onnan, mert megijedtek, és csodálóztak. Nem is szóltak erről senkinek, mert féltek.

Jézus a hét első napján korán reggel támadt fel. Ezután először a magdalai Máriának jelent meg, akiből korábban hét gonosz szellemet űzött ki. Mária azonnal elment, és elmondta ezt Jézus tanítványainak, akik gyászolták és siratták Jézust. Elmondta nekik, hogy Jézus él, és hogy ő találkozott is vele, de a tanítványok **nem hittek neki**.

Ezután Jézus más alakban jelent meg két tanítványának, akik Jeruzsálemből éppen vidékre mentek. Ez a két tanítvány visszatért Jeruzsálembe, és elmondta ezt a többieknek. De azok nekik sem hitték el, hogy Jézus feltámadt.

Később Jézus **megjelent a tizenegy apostolnak** is, amikor éppen az asztalnál ültek, és ettek. Szemükre vetette, hogy mennyire hitetlenek és keményszívűek: hogy nem hittek azoknak, akik látták őt a feltámadása után.

Majd ezt mondta nekik: „**Menjete el a világ minden részére, és hirdesséte az örömhírt mindenkinek!** Aki hisz és megkeresztelkedik, az megmenekül. De aki nem hisz, azt el fogják ítélni.

Példázat a magvetésről

Azon a napon Jézus kiment a házból, és leült a tó partján. Sokan gyűltek össze körülötte, ezért beszállt egy halászbárkába, és leült, az emberek pedig a parton álltak. Sok mindenre tanította őket jelképes történetek, **példázatok** segítségével. Ezt mondta: „Egy földműves kiment a szántóföldre vetni. Ahogy szórta a vetőmagot, a **magok egy része az útra esett**. Odarepültek a madarak, és mind felcsipegették. Voltak olyan magok, amelyek **köves talajra** hullottak, ahol sekély volt termőföld. Ezek gyorsan kikeltek, mert nem voltak mélyen a földben. De mikor a nap fölkel, megperzselte a növényeket, és mivel nem volt mélyen a gyökerük, teljesen elszáradtak. Más magok **tüskés gyomok közé** hullottak, ahol kikeltek, de a felnövő gyomok elnyomták őket. A magok egy része azonban **jó földbe** esett, felnőtt és termést hozott. Az egyik százszor, a másik hatvanszor, ismét másik harmincszor annyit termett, mint a Mennyit a gazda vetett. Akinek van füle, hallja!”

Tanítványai megkérdezték: „Miért használsz történeteket, amikor tanítasz?”

(...)

Jézus válaszul ezt mondta nekik: „Hallgassátok meg a magvetésről szóló történet magyarázatát! Mit jelent az, amikor a mag az útra esik? Ez azt **az embert jelképezi**, aki hallja az Isten Királyságáról szóló üzenetet, de nem érti meg, ezért a gonosz elrabolja a szívébe vetett magokat. Mit jelent az, amikor a mag köves talajba hullik? Ez azt az esetet jelképezi, amikor valaki meghallgatja az üzenetet, és azonnal örömmel fogadja. De nem gyökerezik meg a szívében, és csak rövid ideig él benne. Az ilyen ember hamar elveszti a hitét, amikor üldöztetés, vagy valami baj éri az üzenet miatt. A tüskés gyomok közé esett mag azt jelképezi, amikor valaki meghallgatja ugyan az üzenetet, de az élet gondjai, és a gazdagság csábítása miatt nem hoz termést. Végül pedig a jó talajba vetett mag azt jelképezi, amikor valaki hallja az üzenetet, meg is érti, és termést is hoz: az egyik a százszorosát, a másik a hatvanszorosát, ismét másik pedig a harmincszorosát.”

Az irgalmas samáriai története

Egyszer Jézushoz jött egy törvénytánító, hogy **próbára tegye**. Megkérdezte: „Mester, mit kell tennem, hogy örök életet kapjak?”

Jézus megkérdezte tőle: „Mi van megírva a Törvényben? Hogyan értelmezed?”

A törvénytánító így válaszolt: „**Szeresd az URat**, Istenedet teljes szíveddel, egész lelkeddel és teljes értelmekkel, **és szeresd embertársadat**, mint saját magadat!”

„Jól válaszoltál. Ezt tedd, és megkapod az örök életet!” — mondta Jézus.

A törvénytánító azonban igazolni akarta magát, és tovább faggatta Jézust: „De hát ki az én embertársam?”

Jézus erre így válaszolt: „Egyszer egy ember **Jeruzsálemből Jerikóba** utazott. Útközben rablók támadták meg, akik mindent elvettek tőle, még a ruháját is, megverték, majd félholtan otthagyták. Nemsokára arra ment egy **pap**, de mikor meglátta a sebesültet, kikerülte, és otthagya. Később egy **lévita (tanító)** ment arra. Mikor meglátta a sebesültet, ő is átment az út másik oldalára, és otthagya. Később arra utazott egy **samáriai** (azaz a zsidók által gyűlölt idegen) férfi is. Amikor meglátta a sebesültet, megsajnálta. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebeire, és bekötözte. Ezután feltette a saját szamarára, elvitte egy vendégfogadóba, és ott ápolta tovább. Másnap a fogadó gazdájának két ezüstpénzt adott, és azt mondta neki: »Gondoskodj erről az emberről, és amit ezenkívül ráköltesz, megfizetem, amikor visszajövök.«

Mit gondoltok, a három közül melyik volt igazi embertársa annak, akit kiraboltak?”

A törvénytánító így válaszolt: „Az, aki megsajnálta és segített rajta.”

Jézus azt mondta: „Igazad van, menj, és kövesd a példáját!”

A tékozló fiú

Jézus ezt a történetet mondta: „Egy embernek volt két fia. A **fiatalabbik** azt mondta az apjának: »Apám, add nekem most azt a részt a család vagyonából, amely engem illet!« Ekkor az apa szétszította a vagyonát a két fiú között. Nem sokkal ezután a fiatalabbik minden vagyonát összeszedte, és elköltözött egy távoli országba. Ott ostoba módon költekező életmódot folytatott, és minden gazdagságát elpazarolta. Miután már minden pénze elfogyott, nagy szárazság támadt azon a vidéken. A föld nem termett semmit, és mindenki éhezett. A fiú is éhes volt, és pénzre lett volna szüksége. Ezért munkát vállalt egy ottani gazdánál, aki elküldte, hogy a **disznónyáját** őrizze. A fiú már annyira éhes volt, hogy még abból is szívesen evett volna, amit a disznók ettek, de senki nem adott neki. Végül **belátta**, hogy mennyire ostoba volt, és ezt mondta magában: »Apám minden szolgájának bőségesen van mit ennie. Én pedig éhen halok itt! Azonnal elindulok, visszamegyek apámhoz, és azt mondom neki: Apám, vétkeztem Isten ellen, és ellened is. Nem vagyok többé méltó, hogy a fiad legyek. De hadd legyek legalább olyan, mint a szolgálid, akik fizetésért dolgoznak!« Ezzel a fiú elindult, hogy visszatérjen az apjához.”

„**Még messze volt** a háztól, amikor az apja meglátta és megsajnálta. Eléje szaladt, a nyakába borult, megölelte és megcsókolta. A fiú pedig ezt mondta: »Apám, bűnt követtem el Isten ellen, és ellened is. Nem vagyok többé méltó, hogy a fiad legyek.« De az apja ezt parancsolta a szolgálknak: »Siessetek, hozzátok ide a legszebb ruhát, és adjátok rá! Húzzatok gyűrűt az ujjára, és sarut a lábára! Azután hozzátok elő a hízott borjút, és vágjátok le, hogy együtt együnk és ünnepeljünk! Mert a fiam meghalt, de feltámadt, elveszett, de újra megtaláltam!« Ezután ünnepelni kezdtek.”

„Az **idősebb** fiú ezalatt a mezőn volt. Amikor hazafelé jött, és a ház közelébe ért, meghallotta a zenét és a táncot. Odahívta az egyik szolgáját, és megkérdezte tőle, mi történt. »Hazajött az öcséd - felelte az - Apád pedig levágatta a hízott borjút, mert épségben kapta vissza a fiát.« Emiatt az idősebbik fiú **megsértődött**, és nem akart bemenni a házba. Az apja kiment hozzá, és **kérlelte**, hogy jöjjön be. A fiú azonban így válaszolt: »Látod, én évek óta szolgállok, és teljesítem minden parancsodat. De nekem még egy kecskét sem adtál soha, hogy a barátaimat vendégül lássam! Mikor hazajön az a fiad, aki a vagyonodat prostituáltakra pazarolta, te levágatod a kedvéért a hízott borjút, hogy a legfinomabb ételekkel kínálhasd!« Az apja erre így válaszolt: »Fiam, te mindig velem vagy, és minden vagyonom a tiéd! De most gyere, ünnepeljünk és örüljünk, mert az öcséd, aki meghalt, most feltámadt! Elveszett volt, de ismét megtaláltam őt!«”